

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ

©, Copyrighted work, 2019

MOTTO: 7

*Acelor femei din viața mea
care au învățat să se nască
deși le-a fost frică, cât și
acelora care trebuie să
prindă curaj să se nască.*

*“Ca să vezi trebuie să uiți
numele obiectului la care
privești”, Claude Monet*

*“Ne scapă mereu câte ceva
în viață, de aceea trebuie să
ne naștem mereu”, Marin
Sorescu*

PERSONAJE:

- FEMEIA CU DOR DE DUCĂ
- FEMEIA CU APARAT FOTO
- FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE
- FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI
- FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ
- Extras ca V.O. punctat apăsat (bold font) în text

ACȚIUNEA are loc exact unde este precizat în fiecare scenă atâta vreme cât totul este filtrat, i.e., casa în care pășim pentru prima dată este la granița dintre vis și realitate, afară are culoarea tuturor anotimpurilor la un loc, etc.

TIMPUL s-a spart. Curge năvalnic. Dacă ți-e frică de apă, încearcă să prinzi un petic de pământ. Nu te va salva. Îți va da doar o secundă în plus să te uiți în jur.

NOTE:

- Vârstele femeilor, inclusiv a FEMEII CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ, este ambiguă. Nu sunt nici puștoaice, nici la 20 de ani. Undeva pe la sfârșitul vârstei de 30. Mai departe, ține de regizoare. Nu sunt niște femei bătrâne. Și nici nu vor să îmbătrânească. Le întâlnim în momentul în care se gândesc la (ce vor) ele
- Câteva minime proiecții punctate în text
- Decorul ar trebui să fie aidoma unui plic care, desfăcut, poate fi un dreptunghi sau un pătrat care aduce a schița unei locuințe, care la început e rigid/îngrădit/bine demarcat și apoi se desface, ne invită din casă afară, la drum, în urmă rămân pașii care până și ei se nasc, poate totul este oarecum în slow motion
- Piesa începe realist, dar se sfârșește în basm. FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ poate fi un personaj autonom sau/și poate fi o metaforă. Asistăm la un moment în care poate cu toții ajutăm să se întâmple ceva deosebit, dincolo de rațiune, dincolo de ce am auzit și văzut *până acum*. Pășim în basm sau acolo unde se nasc poveștile,

ficțiunile care ne completează, undeva în Scena IV, odată cu FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI

- Cel puțin o dată spectatorii vor dori să aplauade crezând că acolo e sfârșitul. Piesa îi tachinează însă. Către final este un joc care trebuie schimbat: pantomimă, derută, dar și o mare dorință de a merge către un *alt* înainte

Post scriptum:

M-am gândit după ce am scris piesa dacă are legătură cu *Vrăjitorul din Oz* și *Muzicanții din Bremen*. Cred că nu. Poate pe alocuri structura sau felul în care personajele ne spun poveștile lor ar trimite către ficțiunile amintite. Numai că personajele mele nu caută să repare/adauge ceva ce le lipsește, precum personajele din *Vrăjitorul din Oz*; femeile din piesă vor să intre într-o lume a lor, de la zero. De asemenea, cu toate că prima o întâlnește pe a doua și cele două o invită pe a treia cu ele ș.a.m.d., bașca au fugit și de acasă, totuși nu vor să facă doar muzică -- deși nu ar fi o idee tocmai rea. Făcând doar muzică cum fac *Muzicanții din Bremen*, femeile din piesă știu că ar pune doar un bandaj problemei. Da, este incomod să crezi că femeile suferă. Că nu sunt plătite pentru muncile domestice, inclusiv cele legate de maternitate. Că surmenajul lor nervos nu este isterie, este o rană mai adâncă. Piesa este inspirată din ce ne doare pe noi ca femei, din ce ne-am săturat să auzim, din clișeele care ne schimonosesc visele. Și cu toate acestea, niciuna dintre personajele create nu este o victimă.

PROLOG

Când piesa începe cele 5 stau cu spatele la noi, în patru labe, frecând podeaua de zor. Se aude “Oda bucuriei”. Pe partea dorsală a fiecărei femei este scris o literă. Împreună literele formează cuvântul FEMEI. Cât freacă numele se mișcă armonios, dar armonia se sparge în timp ce “Oda bucuriei” devine din ce în ce mai agasantă. Una câte una se ridică și pleacă. Rămâne în scenă doar FEMEIA CU DOR DE DUCĂ.

SCENA ÎNTÂI: PRIMA CAMERĂ

Decor domestic adică cu oale și scaune și un macrame de la bunica. Primit de la mama sau bunica ei. Nu se mai știe. Puțin rupt sau decolorat. O femeie în capot cu flori și ciorapi deșirați stă și se uită fix la ceva. Stă cu spatele la noi. Caută ceva în buzunar. Scoate un telefon.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (*Adresându-se telefonului*): M-ai căutat, dragule? Da, și ce e mă rog așa de urgent? Ce arde?

O tăcere de câteva secunde. Femeia vrea să învârtă în tigaie, să întoarcă șnițelele pe cealaltă parte dar ceva în telefon nu o lasă.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (*Tot telefonului*): Măi, cum mă mai iubești tu pe mine și mă faci să mă doară-n cur de bucătărie. (*Se uită în jur*) Ce bine că-s singură. Nu mă sâcâie nimeni la cap. Nu trebuie să par socială. (*Citește cu voce tare*) Dacă te înscrii acum la conferința “Cum să relaționezi” vei primi “Ghidul fericirii” plus un voucher la o apă minerală la .33 litri. (*Amuzată mai mult decât enervată*) Păi, eu apă nu mai beau de acum zece ani de la nunta cumnatei când am crezut că mor otrăvită de la apa pură de la puț. Vroiam o țuică atunci, o tărie. (*Telefonului*) Auzi, altceva mai bun nu aveai să-mi spui? (*Îl pune repede în buzunar; agitată către tigaie*) Mă fut! Iar am ars șnițelele. Pizda mă-sii! Nu-i nimic, le întorc pe partea cealaltă. (*Le întoarce; se duce către frigider de unde scoate o varză, un castravete, roșii, ceapă verde, etc. La un moment dat scoate tot. Scoate și frigiderul din priză. Face semnul victoriei. După care iese din scenă*)

Se aude un vals. Femeia se întoarce cu o valiză în mână. Este la “4 ace” și e de nerecunoscut. Scoate o hârtie din buzunar. O pune pe masă. Scoate un ruj și o oglindă mică. Își face ritualul și fredonează ceva. Dansează un pic. Melodia se termină. Ochii îi cad pe foaie. Își mută ochii de pe foaie jos, pe podea. E oarecum atrasă de podea și face din nou mișcările de la început de piesă. Corpul i se mișcă până aproape de ieșirea din stânga/dreapta scenei. O tăcere. Intră călcând și imitând mișcarea din acest clip (detalii

în subsol).¹ Pentru piesa mea mă interesează doar imaginea bărbatului prins în acel spațiu claustrofobic și mișcarea femeii, pantofii cu toc cui pe care îi poartă contrastant cu o tigaie sau un aspirator. Aș adauga să meargă printre oale, bureți, farfurii, etc. Să calce în picioare aceste reziduuri domestice de care vrea să se lepede. Se va opri. Triumfătoare. Ia o foaie pe care o despătorește.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Dragă George, am plecat la stațiune. Ți-am lăsat niște șnițele. Sunt de ieri. Cred. Nu mai știi. Că ieri nu ai venit acasă. Sau ai venit? E mai bine să plec un pic. Ai tu grijă de ficus să nu se usuce și verifică la poștă. Nu ne vine decât maculatură, dar dacă nu o verifici ne da amendă statul român pe motiv că facem mizerie. Știi cum e poștașul, le trânteste acolo fără să îi pese. O dată am găsit un cotor de măr. Am tren la 16 și mă grăbesc. Nu mă suna că nu-mi iau telefonul cu mine. Ți-l las acasă. Nu știu când mă întorc. Ah, pe 30 are fata recital la vioară. Ia-i dresuri noi că altfel urlă. Ea știe că plec, i-am zis aseară când i-am cântat. Și la sfârșit când să dau s-o pup de noapte bună îmi zice, **“Dar dresuri mi-ai luat?”** “Nu.” **“De ce?”** “Nu am avut timp”. **“Ai, mămă, mamă, doar o fată ai”**. “Am uitat. Îți ia tata”.² (*O pauză*) George, vorbim când mă întorc. Cred cu acceleratul. Dar poate mă opresc și pe la var-meă Sanda la țară. Mi-a zis de atâtea ori să vin când se fac strugurii. Zicea să-i facem să pleznească cum făcea pentru vin nenea Dorel, saracu’ nu mai e, și cineva trebuie să continue tradiția. Și dacă am timp, mai dau o fugă și pe la tanti Mioara. Zicea să vin să o fotografiez nud la malul mării. Auzi, tu, ce idei! Până la urmă nu știu când vin. Vezi că la ușă cheia nu mai intră bine în broască. Am încercat s-o ung, dar cred că e veche. Și ne mai trebuie și o tigaie. Am ars de prea multe ori șnițelele, a făcut o gaură. Vezi că Adei nu îi plac ouăle moi, să i le fierbi să fie tari. Și nici detergentul cu miros de trandafiri. Știu, e mofturoasă fi-ta. Pe 15 ale lunii să plătești factura la lumina. Lui Costel de la 7 i-au tăiat curentul când nu a plătit la timp. Statul român se uită după tine prin gaura cheii, prin crăpătura din pereți, și-o trage scurt. Iar m-am luat cu vorba. De la niște facturi. În dulap ai o listă mai lungă. Când ne-am mutat în prima casă am scris pe ea rețeta de mâncare de urzici de la mama, îți plăcea ție, nu mie, și am zis să ți-o fac. Foaia aia e plină de

¹ https://www.youtube.com/watch?v=QTX5OKd_gRo
sau https://www.sng-mb.si/en/performances-opera-ballet/stabat-mater_en/

² Fata se va auzi în V.O. Mama, în timp real, cu fața către spectatori. La fel cu toate celelalte momente din V.O.

toate prostiile... fă aia, fa cealaltă... adu, cară, împinge, stoarce, freacă -- un morman de verbe în cârca unei femei.

Bruscă să plece. Se îndreaptă către frigider. Vrea să îl deschidă.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (*Ca pentru sine*): Dar până la urmă pot să beau o bere la vagonul restaurant. O bere cu multă spumă cum îi plăcea bunicii.

Iese. Se aud niște pași ca și când ar coborî niște trepte. Se aude tocul metalic pe podea cu un scârțâit prelung. Din sunetul acesta trecem în altele tipice străzii: claxoane, frâne bruște, etc. Femeia se oprește. Apoi continuă să meargă până când e liniște.

SCENA A DOUA: FĂRĂ PEREȚI

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ *intră în scenă trăgând un geamantan după ea.*

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (*Către cealaltă femeie*): Mă pozai? Nu ies bine în poze.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Asta cu ieșitul bine e relativă.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (*Încă nesigură pe ea*): Nu m-am coafat de când m-am măritat.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Arăți bine.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Stai de mult timp aici?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Nu. M-am așezat să mă uit la ce am tras până acum.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Tras???

FEMEIA CU APARAT FOTO: Da, pe film. Vrei să vezi?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ dă din cap și se apropie de cealaltă femeie. Se uită în aparat, nu se aude clar ce vorbesc, dar în proiecție apar câteva portrete. Preferabil doar cu femei și fete tinere.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Te-am convins? Vrei?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Dacă nu ies bine, le ștergi?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Hai că nu încep din prima să te pozez. Întâi vorbim. (*Își trage aparatul foto direct pe față*)

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (*Glumind*): Ce-ai pățit?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Ce?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ai ceva pe față. Un gândac mare. Cu un ochi și mai mare.

FEMEIA CU APARAT FOTO: De sezon. (*Arată către aparat fără să îl dea jos*) E de la vreme, mi-apare și dispare în funcție de cum bate vântul.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (*Zâmbind*): N-am mai auzit-o pe asta de mult timp.

FEMEIA CU APARAT FOTO *va face instantanee cât timp va vorbi.*

FEMEIA CU APARAT FOTO: Nici eu n-am mai zis-o parcă de o veșnicie. Ce altceva îți mai place să zici?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Căcat!

Râd amândouă.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Căcat e tare. Mănânci căcat. (*Râde*)

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Mă cac pe tine!

FEMEIA CU APARAT FOTO: S-a căcat în scaldătoare.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Huh? N-o știu pe asta.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Mamaia spunea că înseamnă că cineva își face rău cu mâna lui.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Tată zicea că o să am noroc că am mâncat căcat când eram mică.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Erai rebelă de mică?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Nu, zicea el cât se poate de clar că am mâncat căcat. *Literalmente.* (Aduagă) Pe bune.

FEMEIA CU APARAT FOTO *lasă aparatul jos.*

FEMEIA CU APARAT FOTO: Glumea.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: A zis că într-o zi m-au găsit în baie luând din căcatul din oliță și punându-l pe pereți.

FEMEIA CU APARAT FOTO: De ce?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Habar n-am. Plictis? Curiozitate?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Și te-au pedepsit?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Pentru ce? În fiecare casă e un căcat și mai mare decât cel mânjit pe pereți de un copil care nu știe nimic.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Pare că a fost adevărat atunci.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Așa se nasc legendele. (Ia o poziție de supereroină) Simți forța căcatului? Nu? Ce mai aștepti? Cu scatologia nu e de glumit!

FEMEIA CU APARAT FOTO: Scato...?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Știința excrementelor.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Poate am mâncat și eu căcat când eram mică. (*Își schimbă singură gândul*) Nah, că n-am noroc.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Crezi că e vreo legătură?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Poate nu.

Ambele devin ușor melancolice. FEMEIA CU APARAT FOTO o pozează pe cealaltă.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Ai o pată.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Știu, pe creier. Mi s-a mai zis. (*Ușor blazată*) Mulțumesc.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Nu, pe bluză.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ se examinează. Da să o șteargă cu puțină salivă.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ei, asta e, rămân pătată.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Nici nu se observă decât dacă ai obiectivul ăsta care face ca fiecare chestie minusculă să iasă în evidență. Și eu pățeam la fel.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ce vrei să zici?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Am fugit de acasă.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Nu înțeleg nimic.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Când erau copiii mici, dimineața, mă sculăm și mergeam ca o somnambulă din pat până la WC până la bucătărie. Mă uităm la covorașul de la baie și mă gândeam de ce al meu nu zboară. Să mă fi dus și pe mine pe sus ca în povești. Apoi auzeam cum

așternuturile foșneau și mă duceam să fac cafea. Dar cât făceam cafeaua, împachetam, mai spălăm ce rămăsese în chiuvetă, deși eu spălaseam toate vasele de cu seară, na, ca prin “magie” se adunaseră altele peste noapte... dădea cafeaua în foc, înjurăm, o luam de pe foc, îmi turnam așa cu zaț cu tot ce mai rămăsese și apoi continuam să fac ce trebuia să fac... să aibă copiii ce să mănânce... să nu plece la școală cu stomacul gol, dintr-astea. Și mai spălăm și aragazul dacă se murdărise, îi strigam la masă, mă îngropam în fiecare zi în bucătărie, nici nu mă mai vedeam de multe ori... Cafea? Hm, câteodată o beam rece de tot că uitam de mine... și știi ceva? Cafeaua rece are gust de caca.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ *dă din cap*. FEMEIA CU APARAT
FOTO *caută prin geantă*.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ai pierdut ceva?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Aveam o broșă la mine.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Broșă?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Da, mă, broșă... să ți-o pui pe pată.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ce fel de broșă?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Una cu un fazan.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Fazan?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Ce ai de repeți? Tic nervos?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Nu mi-am dat seama. Scuze.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Broșa asta mi-o dăduse mama când am făcut 18 ani. “Numai masculul își înfoaie penele...”

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ce, mă???

FEMEIA CU APARAT FOTO (*Cu broșa în mână*): Numai masculul își înfoaie penele, așa mi-a zis mama.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Așa, și???

FEMEIA CU APARAT FOTO: Mi-a dat mama broșa la majorat și mi-a zis că nu are bani de petrecere, că a strâns să-mi ia broșa dintr-un anticariat și că poate eu o să am o viață mai bună... o să mă înfoi în pene ... că ea n-a făcut-o ... că nu știa... că poate să o facă... că maică-sa i-a murit devreme ... că a crescut prin mătuși care o țineau la cratiță... îi ziceau de copii... îi ziceau să se păstreze fată mare ... și mama mi-a dat broșa, m-a pupat pe obraz și cam asta.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Și ce, vrei să mi-o dai mie? E amintire.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Dacă o vrei. Eu am plecat de acasă. Tu?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Unde?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Pe unde văd cu ochii. Sunt freelancer acum.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Pe bune?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Sună mai bine.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Și eu am plecat.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Unde?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Știu doar de unde... nu și unde.

FEMEIA CU APARAT FOTO îi întinde broșa.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Ia-o, n-am ce să fac cu ea.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Bine.

O ține un pic în palmă. Apoi se uită la ea. Și-o pune în piept. Sesiunea de pozat continuă. Apoi FEMEIA CU DOR DE DUCĂ se ridică. Își iau la revedere. Dă să plece. Se întoarce.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Uite, când ai chef de pozat. (*Îi dă o foaie împăturită. Dă să plece*)

FEMEIA CU APARAT FOTO: Pot să mă uit?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Da, măi, că nu e cutia Pandorei.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Altă tâmpenie.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Pe *fund* stătea speranța.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Lipită ca hârtia igienică.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Iar ne-am întors la căcat.

FEMEIA CU APARAT FOTO: M-ai scăpăm de el?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Nu mai bine mergi cu mine?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Fie. Mă simt aventuroasă azi.

FEMEIA CU APARAT FOTO *se ridică. De după bancă are și ea un geamantan.*

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Vrei să bem o cafea caldă?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Caldă și cu mult lapte.

Ies amândouă din scenă trăngând valizele.

SCENA A TREIA: LA CAFENEA

Cele două femei intră în scenă trăgând după ele valizele. Se uită după o masă liberă.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: E plin.

FEMEIA CU APARAT FOTO: E de la ploaie.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Care ploaie? E soare afară.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Simt eu că vine.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: În oase, nu?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Da.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ce chestie și asta, să simți ploaia înainte să apară. Cum e, magic?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Deloc. O durere surdă în oasele de la picioare.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Și ce faci?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Spăl vase. Dau cu mătura. Ies la pozat. Sau aștept să treacă ploaia.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: În cât timp crezi că vine?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Cine?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Dumnezeu!

FEMEIA CU APARAT FOTO: Ar veni la cafenea?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ce are cafeneaua? Unde vrei să vină, la strip club?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Aia da provocare.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ploaia asta, în cât timp vine?

FEMEIA CU APARAT FOTO: O oră maxim.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ce ne luăm? Cafea și atât?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Eu îmi iau o supă.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Eu mi-aș lua un ceai.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Uite s-a eliberat masa de la geam. Perfect. Du-te.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ia-mi un ceai verde.

FEMEIA CU APARAT FOTO *se duce să comande.* FEMEIA CU DOR DE DUCĂ *se uită pe geam.*

FEMEIA CU APARAT FOTO: Fără zahăr, nu?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Fără, fără. Ai luat două?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Nu mai aveau supă și cafea n-am chef acum.

O tăcere necesară. Chiar nu îşi zic nimic pentru un minut. Va fi mult de îndurat pentru spectatori?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Dacă aş avea bani m-aş duce să mă dau cu trenul ăla care merge mai repede ca gândul. În Japonia, trenul-glonte. Aşa îi zice, deşi e tâmpită denumirea.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Îmi plac călătoriile cu trenul. Chiar şi când geamurile sunt murdare, banchetele rupte, miroase a ceapă şi slană afumată.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: La japonezi nu cred că e ca la noi.

O altă tăcere. Poate tot de un minut.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Cu paraşuta te-ai da?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Nu cred. Îmi alunecă mâinile.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ce?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Da, mâinile mele nu pot ţine nimic pentru mai mult de 10 secunde. Totul îmi scapă apoi din mână. Ar fi o sinucidere spectaculoasă.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Stai liniştită, că e cu instructor. Ți-l pun în spate ca pe un rucsac.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Cum? Zbori cu greutate?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Păi, da. Altfel nu ai cum.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Atunci, pas. Nu are niciun sens să fie altul cocoţat pe mine. Ce e ăsta, sex la altitudine?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ *tace. Ridică doar din umeri. Încă o tăcere.*

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Aș vrea să merg în Groenlanda deși urăsc frigul.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Da, acolo aș merge și eu. Ce peisaje! Câtă pustietate.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Eram la ședința cu părinții, se abera despre fondul clasei, darul doamnei și creta colorată că asta le lipsea, restul aveau de toate. Și am oftat o dată, am mai oftat încă o dată și asta din fața mea zice, **“Te oprești?”** **“Din ce?”** **“Din ce faci”**. **“Nu fac nimic, dragule”,** **“Ba da, dragă, îmi suflă în ceafă și ăla e teritoriul meu”**. M-am oprit. M-am uitat lung la el. **“Bine, suflă-mi în ceafă, Meduzo, ochii ăia mă îngheață”**. **“Și n-ai tu un foc?”** Habar n-am de ce am zis asta. **“Ba da, am că fumez. Ieșim la o țigară?”** **“Acum, în mijlocul ședinței?”** **“Cât am plătit pentru comedia asta tristă?”** **“Bine, hai să mergem”**. Ne ridicăm. Doamna zice, **“Ce faceți?”**, noi ne facem că nu vedem, nu auzim, ieșim din clasă și fugim. Cum alergam așa ca bezmeticii pe culoar, mă împiedic într-o ușă deschisă pe jumătate. Râd și mai tare. **“De asta nu mă vindec”**. **“De ce?”** **“De intrat prin uși. Le văd că sunt acolo. Nu știu de ce intru în ele”**. **“Poate nu ai timp să te oprești”**. **“Poate vreau să mă rănesc”**. O vreme nu ne zicem nimic. **“Chiar am ieșit din clasă?”** **“Duh”**. **“Cred că o să se răzbune pe copii”**. **“N-are decât”**. **“Îi luăm ceva de pe listă”**. **“Da, i-ai o mașină”**. **“Ei, prea mult”**. **“Nu te-am văzut până acum la ședințe”**. **“Nu, soția vine mai mult. Dar acum e plecată în Groenlanda”**. **“Ce mișto! Al cui tată ești?”** **“Al Mariei”**. **“Care Maria că sunt vreo 5 în clasă?”** **“Maria Nucă”**. **“Nu știam că e cineva Nucă în clasă”**. **“Mda, poate la ședințe doamna nu strigă catalogul”**. **“Ce caută soția în Groenlanda?”** **“E fotograf. Au o serie în locuri încă nelocuite, virgine. Mi-a trimis câteva. Vrei să vezi?”** Dau din cap. **“O mi-nu-nă-ție. M-aș îmbarca în primul avionul către Groenlanda”**. **“Sunt puține zboruri. Eu aproape am fost în Groenlanda”**. **“Cum adică aproape? Ai visat?”** **“Eu nu visez. Aproape am fost pentru că avionul s-a stricat și am aterizat forțat acolo. Eram în drum către Montreal, mă duceam la o conferință. Și am stat în aeroport câteva ore. Era întuneric. Se întunecă mai devreme acolo. Mă uitam pe geam, dar nu prea aveam la ce. Eram prinși într-o sală de așteptare simplă, cu câteva scaune și o lumină care pâlpâia. Nu puteam să îmi imaginez ceva ce nu văzusem. Așa că m-am uitat în**

gol până când am simțit că-mi ies ochii afară din cap. E ciudat să te forțezi să vezi. Să forțezi lucrurile să meargă". Nu știu dacă atunci vorbea despre Groenlanda sau despre altceva, un cuvânt te poate duce în 2-3 călătorii diferite deodată. Mă gândeam să îl las să termine când vrea să termine. Și s-a pus o tăcere tâmpită între noi. M-am ridicat și, în loc să mă duc acasă, m-am dus înapoi în clasă. El nu m-a urmat.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Și la următoarea ședință?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: N-a mai venit. La următoarea a lipsit și el și ea. Și apoi mi-a zis fata că le-a plecat Nucă din clasă. "Cine, mamă?" "**Maria Nucă a plecat**". "Unde?" "**Habar n-am. Nu eram prietene. Era înfumurată și mereu se lauda cu maică-sa și taică-su cum mergeau prin nu știu câte țări. Și cum o lăsau la bunici**". "Bine că n-o lăsau la vecini. Unii copii așa cresc. Alții mai rău, la orfelinat". Nu știam de ce o luasem pe arătură. "**Mamă, ție nu pot să-ți zic nimic fără să nu tragi o pildă. Nucă a plecat. End of story. Cui îi pasă?**" "Dar..." mă opresc. Nu mai continui. Se pune iar tăcerea între noi. Cuvintele se înmoaie în saliva mea și se umflă. Nu mai ies. Le înghit. "**Mai ai ceva de zis, o poveste cu tâlc de-a ta?**" "Nu". I-am întors spatele și m-am dus la oalele din chiuvetă. Cu ele am alt dialog, cu clăbuci.

FEMEIA CU APARAT FOTO începe să tragă niște instantanee. A început să plouă puternic. Deodată intră în cafenea o femeie udă din cap până în picioare. FEMEIA CU DOR DE DUCĂ îi face semn să vină la masa lor.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Mama mia. Ești fleșcă!

FEMEIA CU APARAT FOTO: Mă lași să te pozez?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: E inocentă. Are și ea o fixație.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Am plecat de acasă...

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Și noi la fel. E contagios.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: *Nu*, am plecat de acasă fără umbrelă.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Vrei să te schimbi? Noi *chiar* am plecat de acasă.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Da, uită-te prin valize, vezi dacă îți place ceva.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Da' ce, e la parada modei? Lasă femeia să-și ia orice.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Mă usuc.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Vezi ce ai făcut?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ce am făcut?!

FEMEIA CU APARAT FOTO: Ai inhibat-o. (*Deschide valiza și scoate o bluză și o fustă*) Ia astea.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Mulțumesc. (*Se ridică*) Unde e WC-ul?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Tot înainte.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Pe dreapta.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Te oprești când dai de fund.

Încep să chicotească.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Au ieșit bine pozele? Era foarte plouată. Rimelul scurs în dâre pe obraji... hainele parcă de hârtie... lipite pe ea.

Se uită la poze.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Are o tristețe ireală.

Încă o tăcere. Aparatul rămâne deschis. Vine cea de-a treia femeie.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Dumnezeu mare, arăt ca o fantomă! Poți să o ștergi?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Nu le public. Le fac pentru mine. Portrete de femeie. Rar pozez bărbați. Sunt monotoni. Sacou, pantaloni, pantofi.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Trași la indigo.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Al meu nu e așa.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ești norocoasă.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: *Băiatul*, nu soțul. Soțul e fel ca ceilalți. Într-o zi m-am întors de la piață și aproape adusesem înapoi alt bărbat.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: L-ai găsit în sacoșă și-ai crezut că ți l-au dat la promoția de cratițe de inox?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Nu. Pe al meu îl lăsasem pe bancă că el nu suportă mirosul de pește din magazin și nici să vadă carnea tăiată la raft și nici câte tipuri de detergent sunt, zice că-l ia cu ameteala și atunci îl las să stea pe bancă. Nu știu de ce vine cu mine. Mai bine stă acasă. În fine, într-o zi m-am dus la o bancă greșită și-am luat alt bărbat. “Hai, repede că se rup sacoșile; am luat cartofi noi și carne tocată pentru chiftele. Hai, să ți le fac”. Și apuc străinul ăsta de mânecă și ăsta vine. Vine până în mașină cu mine. Bag cheile în contact: “Pune-ți centura”, aud click și dau să pornesc. Mă uit la ăsta de lângă mine și tresar: “Tu nu ești

soțul meu”. **“Dar aş putea fi”**. “Ieși afară din mașină!”. Am stat apoi cu capul pe volan și cred că am ațipit. După ceva timp, ies din mașină. Mă duc la bancă. Al meu mânca covrigi și-și făcuse și prieteni, niște vrăbiuțe pe care le hrănea de zor. Mă vede fără sacoși și mormăie, **“Nu ai luat nimic? Mi-e cam foame”**. Dar el molfăia la covrig. “Ba da, am luat destule. Chiar și un bărbat”. Face ochii mari. “L-am dat înapoi”. Încep să râd și zic, “Hai, că se încinge carnea tocată pentru chifteluțe. Am lăsat-o în portbagaj”.

FEMEIA CU APARAT FOTO: E de comă asta!

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Nu îmi plăcuse mitocanul care se lipise de mine fără să întrebe cine sunt, de ce îl invit să meargă cu mine. Măcar de la Mișu știu la ce să mă aștept. Vine o vârstă... *(nu mai continuă)*

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Vine o vârstă. Așa, și?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Nu știu de ce v-aș zice mai multe.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Ești în hainele mele. Nu?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Vrei să le scot?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: *Da!*

FEMEIA CU APARAT FOTO: Potolește-te.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Nu-mi aduc aminte bine de mine acum 20 de ani. Au trecut groaznic de repede anii ăștia și acum timpul se mișcă așa de încet, timpul a îmbătrânit și se târăște. Dar ultimii 20 de ani au zburat. Era mic. Îl țineam în brațe ca pe un bibelou să nu se spargă. Nu puteam să am concediu de maternitate pentru că Mișu nu lucra. Fusese concediat. Și de atunci își găsește câte o lucrărică aici, pune un bec, repară instalații,

dintr-astea. Ia bani pe loc. Nu îi bea. Își cumpără covrigi și vorbește cu păsările. Iar Radu ieri era în brațele mele și azi e departe. A plecat la facultate în Franța. *Nu e drept!*

FEMEIA CU APARAT FOTO: Nu te bucuri că a plecat? Că a scăpat de locul ăsta?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Nu. *Deloc*. Vreau și eu să plec.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Perfect. Vino cu noi.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Nu cred că înțelegeți ce zic. Vreau să plec la el.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Hai, măi, că e scumpă terapia.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Vorbiți la telefon?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Da, îmi zice că e bine. Că învață. Că are un coleg din Senegal și că nu se prea înțeleg, fiecare pocește franceza, dar că gătește bine și se culcă la 8 seara. În fiecare seară.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Și la cât se trezește?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Habar n-am.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Ce studiază?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Arhitectura.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Frumos.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: De când era mic îi plăcea să contruiască. Nu avea multe jucării, dar și le desena pe hârtii, și le imagina, vorbea cu ele. Se juca singur că eu nu eram acasă, ta-su era mut, copiii în scara blocului nu erau. Au apărut, dar el era deja licean, alte preocupări. Am păstrat toate foile alea în care creiona jucării. Mă uit la ele și plâng. (*Scoate din geantă niște foi împăturite*)

FEMEIA CU APARAT FOTO: Câtă imaginație!

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Când veneam de la muncă, alerga la mine și îmi zicea ce a mai creat și vorbea, vorbea, vorbea, simțeam cum mă învârt, cum casa se învârte. Eram obosită, dar abia așteptam să alerge la mine, să mă țină la povești. În fiecare duminică mergeam în parc: cu bicicleta, cu trotineta, cu rolele, cu placa, cu creta colorată, cu coarda, cu ce aveam. *Ieșeam...* și veneam acasă târziu, făcea baie, îl pupam pe frunte și se culca. Iarna, vara, pe ploaie, pe arșiță, *ieșeam din casă*. Casa devenise o cameră de hotel unde ne întorceam doar ca să dormim. Scutece, julturi, febră, râsete, plânsete, uși închise, apoi “**Pa, mamă, am plecat**”. *Nu e corect!*

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Eu am plecat de acasă.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Ai copii?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Da, o fată.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: O să ți se facă dor.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Mai bem ceva sau plecăm de aici sau ...?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Am vrut să mă ude ploaia. Am ieșit în casă de cum a început să picure. Și am stat în ploaie. Țineam geanta strâns în brațe și plângeam. *Nu e corect*. Crești un copil și apoi pleacă. Rămâi singură.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Tu nu ai plecat?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Eu, da. Dar frate-miu a rămas acasă. Pe lângă mine, bărbatii nu prea aveau ceva de spus. Taică-miu bea până cădea jos. Frate-miu zicea că e sensibil, că nu poate să stea cu ochii deschiși pe lumină, iar noaptea nici atât, un puturos, măcar nu bea, iar Mișu... hai, că de el v-am zis deja. Mi-a fost *frică* când mi-au pus în brațe băiatul. M-am gândit, ce model va avea lângă el? Dar cred că *m-am* descurcat. Citeam la parc. În fiecare zi. Până când nu a mai ieșit cu mine. **“Mamă, să stăm atâtea ore împreună pare că sunt legat de fusta ta. Mă duc singur afară. Iau și o carte. OK?”** Am dat din cap. Nu poți să te bagi forțat pe sub pielea omului. Chiar și când e ruptă din tine. *Nu e corect.*

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (*Din senin/non sequitur*): Mi-e foame.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Supa s-a terminat.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Mergem la un restaurant turcesc, îl știi eu. La 2 străzi de aici.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Nu e corect, nu e corect, ca tot zici asta maniacal, dar ce ai fi vrut?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: *Ce te-a apucat?* O luăm de la capăt? Nu-s corecte multe, dar le luăm și noi pe rând... Numai că azi e pauză. Azi facem ceva pentru noi. Și mâine la fel. Și poimâine.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Și dacă nu e loc pentru mine? Dacă totul e plin de el?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Fă loc. Rupe. Sparge. Deșiră.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Au și baclavale acolo?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Lui Radu îi plac foarte mult. Își ia de fiecare dată.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (*Enervată*): Gata! Mergem în altă parte. Un loc nou, luăm un taxi să ne ducă afară din oraș.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Știu și eu?!

FEMEIA CU APARAT FOTO: Te așteaptă cineva acasă?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Touché.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Nu mai bine mergem cu trenul?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Unde?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Hai la gară și ne hotărâm pe loc.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Eu nu merg.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Hai cu noi până la gară și dacă nu e nimic pentru tine nu mai mergem nici noi. Ce zici?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Fie.

Ies din scenă.

SCENA A PATRA: ȘINE DE TREN CARE SE PRELUNGESC ÎN VIS

*Cele trei sunt în fața unui panou pe care sunt afișate **Plecările**. Au vată de zahăr în mână. Le vedem doar din spate. Stau așa cam 2 minute. Zgomote de fond asociate unei gări. După care se aude un anunț prin stație: “**Trenul de călători din direcția București-Viena va pleca cu întârziere**”. Sunetul se pierde...*

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Țsta e al nostru?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Mi-e indiferent. Doar că nu merg fără bilet.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, FOARTE MARE: Până la Viena? E tren de noapte.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: La cușetă.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Cine sforăie?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Eu.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Hai, *valsăm* către Casa de bilete sau cât mai pierdem timpul?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Cât o fi de la Viena la Paris?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Acolo e Radu?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Da.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Hai să aflăm la Casa de bilete.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Dar nu am haine de schimb la mine.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Împrumuți de la noi.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Și chiloți?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Mai ales chiloții.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Pardon?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Nu am timp acum. Hai să ne luăm bilete.

Cele trei pornesc către Casa de bilete. Deodată intră în scenă o femeie cu părul nearanjat, cu hainele rupte, cu rujul mânjit pe față pe un obraz, cu urme de violență pe mână, picioare. Gâfâie. Intră în ele fără să vrea. Cad pe jos toate.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Dumnezeu mare, ce s-a întâmplat?

Cât va vorbi FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI se va auzi numai muzică de vals. Pe fundal, în proiecție, pe aceeași muzică de vals și atmosfera de elită, aristocratică, apar imagini ale femeilor abuzate. Fiecare imagine se termină cu femei transformate în flori făcute din origami. Ideal ar fi astfel pentru a fi o notă subtilă decorului în formă de plic. Este primul indiciu că ne vom muta încet-încet din realism în ficțiune, dar nu este o separare clar determinată.

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Am fugit de la adăpost. Nebunu' a dat de mine și acolo.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Mă lași? (O atinge pe părțile cu vânătăi)

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Au!

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: De când se întâmplă asta?

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Din ziua nunții. În biserică, după ce ne-am învățat în hora mirilor în jurul mesei, după ce toți au plecat către restaurant să bea și danseze, el m-a tras de mână: “**Am ceva pentru tine**”. Îi rădeau ochii și eu am crezut că îmi va da... (*se oprește*). M-a dus într-un colț al bisericii, și-a dat pantalonii jos: “**Treci la treabă.**” Mi-a pus capul în poala lui: “**Curva mea**”. N-am vrut și m-a tras de păr. Apoi m-a pocnit.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ai reclamat?

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: De prea multe ori. Și când nu s-a mai putut, când mi-am dat seama că nu-i pasă *nimănui* de mine, am plecat de acasă. Mergeam la Poliție și roind de sânge și ăia rânjeau la mine: “**Ce i-ai făcut?**” Soacra, “**Ascultă de soț**”. Socrul, “**Bătaia e ruptă din Rai**”. Vecinele, “**Taci și îndură. Du-te, repede, fă o supă să îi treacă, să uite**”.

Muzica valsului se aude din ce în ce mai tare. Femeile se ridică. Ies din scenă. Se aude un alt anunț pentru o altă călătorie. Se aude semnalul trenului care pleacă. Rând pe rând cele 4 femei intră. Sunt îmbrăcate sexy. FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI poartă pe cap (inclusiv pe față) o mască ca un buchet mare de flori. Dialogul este în medias res.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Am ajuns?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Ce-ai mai sforăit!

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Unde suntem?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Undeva aproape de Viena. Nu mai avem mult.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Și ... (*arată către FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI*) cine e?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Hai, mai dormi un pic, poate îți aduci aminte.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Acum, stați așa, sunteți într-o lumină angelică.

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Aerul pe care îl respir e un parfum.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: La câte flori ai în cap!

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Ah, mi-aduc aminte... Ce noapte de vis.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Și câte povești. Chiar *nu* vreau să se termine călătoria asta.

În acel moment se aude un scârțâit de șine.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Cineva a tras semnalul de oprire, nu ai fost tu, nu? (*Se uită către FEMEIA CU DOR DE DUCĂ*)

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Am spus că *nu* vreau să se oprească, tu vezi că s-a oprit. Deci, ...? (*Face ochii mari*)

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Unde suntem?

Luminile se sting. Se aud conversații întrerupte sau suprapuse.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Cine stinge lumina?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Are cineva o lanternă?

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: O brichetă?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Fumantul s-a interzis în tren. Unde suntem?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: De unde vrei să știi unde suntem dacă nu se vede nimic? Au!

FEMEIA CU APARAT FOTO: Scuze.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Uită-te pe unde calci.

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Mi-e frică de întuneric.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Ține-te de mine.

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Nu te văd.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Întinde mâinile.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Nu cred că aici e Viena.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: De unde știi?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Din instinct.

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Am mers mult totuși.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Și dacă e?

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Ne dăm jos să nu ratăm stația?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: O hartă ne-ar ajuta acum.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Sau un localnic.

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Sau (*se oprește singură*) ... stai un pic, numai noi am fost în trenul ăsta?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: La austrieci trebuia să fie lumină.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Poate au pană de curent.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Cine, bogătanii ăștia?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Pana de curent ca și moartea vine la toți deodată, fără discriminare!

FEMEIA CU APARAT FOTO: Ce exemplu ți-ai găsit și tu pentru discriminare?!

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Vă opriți?

O sursă vagă de lumină mică precum cea venită prin gaura cheii care se face din ce în ce mai mare le va învălui pe femei. Ele stau în cerc. Privirea lor cade pe ceva de pe podea, ceva ce ele nu își explică ce este. Până când își dau seama că este o altă femeie.

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Cum te cheamă?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Nu cred că vorbește.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Parcă își mișcă gura, dar nu îmi dau seama ce zice.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Unde suntem?

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: *Shhhh*. Mai incet, vreau să dorm.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Bine, dormi, dar nu pe jos.

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: E frig pe jos.

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: Nu știu ce e frigul. *Mi-e somn*.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Ești de mult aici?

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: Nu știu ce e timp. *Mi-e somn*.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Timp, unitatea de măsură a dezamăgirilor.

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: *Mi-e somn*.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Unde suntem? Nu e nimeni aici. Alo? Alo?
E cineva aici?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Alo, alo, ați văzut un cal maro?

FEMEIA CU APARAT FOTO: *Ce te-a apucat?*

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: E clar că am deraiat. E clar că suntem singure. Acum și un cal ar
fi bun, am galopa.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Nu suntem în poveste.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: De ce nu am fi?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Hai să plecăm.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Unde?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Nu știu. Când ieșeam cu Radu și ne rătăceam, continuam să mergem. Găseam cumva drumul înapoi spre casă.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Nu, mersi.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Nu, mersi, ce?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Voi puteți să mergeți cât vreți înapoi spre casă, *eu stau aici*.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Bine, stăm un pic.

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ *se ridică. Le invită și pe celelalte să se ridice. Le dă fiecăreia câte o parte ca o fâșie din rochia sau costumația ei. Încep să se învârtă cu acea fâșie de jur împrejurul ei. Ritmul crește. Proiectat vedem ce scrie pe fiecare fâșie. Vor fi declarații făcute de femei pe teme comune dar masiv ignorate: fie că e vorba de depresii pe care femeile și le ascund, fie că e vorba de abuz verbal, etc.*³

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: “**A fost odată ca niciodată că de n-ar fi nu s-ar povesti...**” (*Dă din cap ironic*) De la indicativ timpul trecut, “a fost”, se trece brusc în condițional-optativ. Unde e adevărul? În “a fost” cândva, nu știm când, sau în nu a fost de fapt, ne-am visat pe noi altfel, dar de născut nu ne-am născut? (*Se pune pe jos. Se uită direct la spectatori*). Cutia Pandorei. De fapt, nu era o cutie, era un container mare, mare, mare, cât o amforă. Asta cu cutiuța e o invenție renașcentistă. Să pară, cum să zic, așa, drăgălaș, ceva micuț

³ Link-uri: <https://recorder.ro/invingatoarele/>
<http://www.ziare.com/life-style/cuplu/drama-unei-femei-abuzate-13-ani-de-sot-cum-a-scapat-de-violuri-si-santaj-1398042>
<https://casaioana.org/about-domestic-violence/>
<https://www.scena9.ro/article/intensiv-interior-despre-depresie-si-anxietate-in-romania>

pe care Pandora să o poată ține în brațe... să fie musai de ținut în brațe ca pe un copil. Instinctul matern. Spălare pe creier. Dar de fapt, Pandora avea o ditamai amforă. Și de fapt pe fundul ei nu era nicio speranță. Toată povestea ei a fost despre *foame*, nu speranță. Dar nimeni n-a vrut s-o asculte pe Pandora și i-au rescris povestea. Ne-au trântit faza asta cu speranța că sună chipurile bine. Nu e în mâna noastră. Nu e tangibilă. E așa, cât să ne păcălească. Și iar o luăm de la capăt și iar greșim, și iar zicem, măcar pe fundul cutiei e speranța. Uite că nu e! Nu e! *Nu e!* Doar că e mai convenabil să ții vie o poveste spusă *greșit*, ne îmbătăm cu apă chioară. Grecii ăia își sechestrau femeile și le țineau ca obsedații în casă doar pentru ei. Nici despre asta nu se vorbește. Marii greci. Marile mituri. Căca-m-aș pe ele! La un moment dat poveștile își rățăcesc cuvintele. Rămân goale. (*Se ridică și duce la celelalte*) Când ne e foame, ne urcăm pe pereți, ne simțim hămesiți ca lupii, vrem să devorăm, nu e timp de căutat speranța pe fundul niciunei cutii. Nu, pe bune acum, basmele se termină în ospăț. Mă rog, nu toate, alea mișto. Până acum nu m-am născut pentru că nu mi-am săturat foamea. Despre *asta* vorbea Pandora.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ce ar fi fost dacă...?

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Dacă ce...?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Ce ar fi fost dacă Ana lui Manole în loc să îi ducă grijulie ăluia hrană și ăla s-o zidească de prost ce era că nu știa să facă o mănăstire, ce ar fi fost dacă Ana asta și-ar fi băgat picioarele? Să îi fi zis: Dar du-te-n (*pauză*) du-te-ncolo cu zidăritu' tău de 2 bani și ce-ar fi dacă m-aș face *eu pe mine* singură liberă? Îți dai seama copiii ăia ar fi învățat altceva din celebra baladă.

Din acest moment și până la replica "Fantastic," le vom vedea pe femei pregătindu-se ca pentru un picnic. Vor așeza spațiul corespunzător. Se vor mișca în timp ce își vor spune replicile și vor aduce fiecare câte ceva: farfurii, pâine, vin, etc. FEMEIA CU DOR DE DUCĂ pune pe masă/jos o foaie pe care stă scris MANOLE.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ (*Îi dă un ghionte FEMEII CU APARAT FOTO*): Ce zici?

FEMEIA CU APARAT FOTO: Manole vine la masă?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Nu, Manole se uită la noi cum mâncăm.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Prima dată am crezut că vrei să facem o vrăjitorie, ceva.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Cui, lui Manole? E mort, *ma chérie*. N-a venit Ana cu papa, dus a fost și el.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Corect, ar muri toți de foame dacă nu le-ar găti o femeie.

FEMEIA CU APARAT FOTO: De la buni la soțioară. Mai bine ar fi fost un singur gen.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Neutru.

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: În primele 5 săptămâni, toți suntem la fel ca embrioni.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Pofțim?

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: M-am deșteptat de la abuz... am tot citit. Și am aflat. Abia în săptămâna a șasea, cam așa ceva, își aduce aminte și cromozomul Y să se activeze.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Adică până atunci doarme?

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Da.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Deci, în primele 5 săptămâni tot ce se dezvoltă e din cromozomul X, feminin?

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Da, cromozomul Y stă și așteaptă să se întâmple ceva. Stă. Stă. *Stă*.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Fantastic.

Le vedem așezate la masă/jos la picnic. Vorbesc între ele, râd, sunt în povestea lor care acum începe în loc să se termine cu un mare ospăț. Iarăși în medias res.

FEMEIA CU APARAT FOTO: *Nu te cred.*

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Pe bune, așa am făcut.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Mai zi o dată, dar rar.

FEMEIA CU APARAT FOTO: E ceva ce trebuie savurat.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: M-am dus acasă. Luasem un sicriu mic; îmi venise așa un gând: **“Femeie, ca să te eliberezi pe tine trebuie să îngropi căcatul asta domestic. Femeia asta care stă să facă șnițele”**. Am început să trântesc tot felul în el, de la oale și furculițe până la detergent și bureți. Era zgomot. Și vine el, soțul: **“Avem ceva de mâncat?”** “Dar pașaport ai?” **“Pașa... Ce?”** “PA-ȘA-PORT”. **“Ha, ha, foarte amuzant, dar nu ține de foame”**. “Nu glumesc. Intri în bucătărie doar dacă ai pașaport”. **“Ai înnebunit?”** “Nu, m-am născut la adevărata viață!” **“Dacă n-ai chef să gătești, zi așa că ies afară cu băieții”**. “Ieși și dus să fii! Ia și sicriul ăsta”.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ *dă drumul la ceva de pe telefon. Se aude reclama la Nervocalmin. “Spală, calcă, gătește... Nervocalmin.”* FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ *începe să râdă. Face un pas înainte.*

FEMEIA CARE UITA SĂ SE NASCĂ: Eu cred în miracolele făcute de femei. Să fim bine înțelese că nu vreau să se interpreteze. Tot amânând să mă nasc, am hoinărit prin lume. Eram o dată într-o laborator plini cu șoricei *numai* femele. Făceau experimente pe ei. Unii erau agitați și nu dormeau. Le dădeau din Nervocalminul ăsta. Bă, să vezi ce s-au culcat. Din prima. Stăteau așa, la taclale pe șoriceasca lor, și apoi, gata, la orizontală. Am stat și am stat. Țștia nimic. Nu se trezeau. Când au început să se trezească, erau și mai agitați și se loveau cu corpurile în pereții în

care erau prinși. Și ăia iar îi treceau pe medicație, doză mai mare. Le-au tot turnat pastila asta pe gât până când corpurile lor au devenit doar apă. Și când s-a întâmplat asta, cercetătorii au zis, **“Gata, am găsit în sfârșit soluția. Sună repede pe Ministrul Sănătății, pe Președinte, spune-le că am descoperit cum să reduci la tăcere durerea femeilor și s-o faci să dispară”**. (Către spectatori) Într-o zi, aceste cocktailuri nu vor mai exista. Pentru că într-o zi noi ne vom naște singure, vom naște cu noi și alte cuvinte, și dacă ne rămâne timp, vom naște bărbați ca noi. Bărbați care vor vorbi și simți ca noi.

Din V.O. se repetă ritmul din reclamă, dar se schimbă verbele: “Citește, respiră, visează”. FEMEIA CU DOR DE DUCĂ mișcă din mâini din care îi cade o oală, o tigaie, etc. Se aude un zgomot ca și când s-au spart farfuriile. Rând pe rând femeilor le va cădea câte o “gretutate”. FEMEIA CU APARAT FOTO se învârte și din corpul ei se desprinde un cablu de aspirator, fridiger, fier de călcat. Le scoate pe toate din priză. FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE își mișcă capul în stânga, în dreapta de unde îi cad tot felul de post-it reminders: “Du copilul la școală”, “ia copilul de la școală”, “du copilul la doctor”, “du copilul la parc”, “du copilul la karate, fotbal, patinaj”, “du, du, du...”. Ia post-it notes și le rupe. FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI, își ridică bluza, arată vânătăile pe care le șterge. Își ridică fusta și din chiloți va scoate o listă în forma aidoma unui manuscris pe papyrus: “Fă mâncare soțului, spală vasele, fii tăcută când vorbește, fii curva lui în pat, așteaptă-l ore lungi singură în casă cât el e afară, găsește mesaje de la amantă, etc.” Ia această lungă listă pe care o aruncă într-un coș de gunoi. Își dă fusta jos. Începe să meargă mai lejer. Zâmbește victorioasă. Din V.O. se aude o altă serie de verbe: “Călătorește. Iubește. Respiră. Dansează. Respiră. Fă sex. Respiră. Nu te uita înapoi. Respiră. Ascultă muzică. Respiră. Respiră. Respiră. Respiră.” Când verbul “respiră” se repetă, corpul FEMEII CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ se umflă din ce în ce mai mult, aidoma unui balon. Toate celelalte femei intră sub FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ. Înapoi la gestație. Acum e timpul lor. Și al așteptării celorlalți. Decorul se deschide și pulsează ca o inimă al cărei sunet o auzi pentru prima oară la un aparat de ultrasunet. Cele 5 femei pășesc afară din scenă. Imaginea inimii care pulsează rămâne pentru un timp după care totul devine întunecat. O tăcere.

Din întuneric, off stage, le vom auzi vorbind.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Ești sigură că trebuia să facem la intersecție la dreapta?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: La stânga era un zid, mare, urât și negru. Am intrat în el, nu îți aduci aminte? Te trec pe ginseng de cum nimerim odată.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Ești sigură că ai citit bine semnele?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Semne de la cine? (*Arată în sus și pufnește în râs*)

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Nu ne dam bătute.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Fir-ar, nu răspunde nimeni!

FEMEIA CU APARAT FOTO: Bateți mai tare!

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Cine trebuie să ne deschisă?

FEMEIA ÎNȘELATĂ CARE VA ÎNFLORI: Maria Magdalena.

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: Vrăjitoarele din Salem. Sau orice vrăjitoare.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Fecioara din Orleans.

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Safo.

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: Mata Hari.

FEMEIA CU APARAT FOTO: Eva.

Se aprinde lumina.

FEMEIA CARE TOT UITA SĂ SE NASCĂ: Eva?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Eva, *făcută* din coasta lui Adam.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Să nu fie Adam singur în Paradis.

FEMEIA CARE TOT UITĂ SĂ SE NASCĂ: Nu știu povestea asta. Cum s-a terminat?

FEMEIA CU DOR DE DUCĂ: Nașpa.

FEMEIA CU BĂIAT MARE, MULT PREA MARE: Oare de data asta am ajuns unde trebuie?

Se întorc cu spatele la noi. Pe spatele lor nu mai este ca la început o literă din cuvântul FEMEI, ci fiecare are scris câte un X. Liber la interpretare.

Sfârșit

